

Драган Симовић

ЗАПИСИ У ПРИСОЈУ ПОДНО НЕБЕШКЕ

* * *

Седим, на пропланку, под самотном јасиком... Ње-
но сетно и умилно треперење, опија чула, нерве... Ужив-
љавам се, и урањам, у ову чаробну свирку, изазвану ла-
ганим ветром са планине...

Наједном: видим своје поновно рођење, мајку у му-
кама порођајним... чујем некакве гласове, тихе сасма, у
властитој крви... Све што је икад било, и све што ће ма
кад бити, ево сада се, управо дешава...

Онда се пренух. Са камене плоче, на сунцу, палапа
пут мене — шарка! **Љута гуја присојкиња!** Одмотава се
полако, вијуга лено, црно-црвеним пругама...

* * *

Један од најбољих начина смиривања духа... Седим,
ниско, на камену, благо подвијених стопала под собом,
уза сами поток. Вода хучи, пенуша се и, распршује у си-
ћушне капљице. Хучање потока је силовито, тако да у
себе упија све друге шумове и гласове. Са врха планине,
одакле подухује вечерњи лахор, слива се, у котлину, бле-
дожута месечина... Склапам очи, уједначено дишем и,
замишљам (кажем "замишљам", али то се просто мора
видети **унутарњим оком**) како се сваким дахом увлачим
у себе, на ноздрве, млаз месечине, који се цеди низ кич-
му до завршетка... Онда мало застанем, да се бледожути
млаз разлије читавим телом. Потом, издишући, **пратим**
истицање месечине из тела, уз кичму до врата, на нос...
Тако наизменице: удишем-издишем, удишем-издишем...

После неких четврт сата вежбања, дух је посве смирен, а у свести као да нема никаквих мисли — ни лепих ни ружних, ни радосних ни болних, па се ток мишљења одвија у празном. Надаље, осећам лаку обамрлост чула и нерава, дисање је сасма утишано, а срце тихо, равномерно куца... Чини ми се: да сам на почетку стварања света, у празачећу, у некој вишој стварности, на уздигнутом месту, одакле надзирем сваки свој покрет, сваку мисао и сваки осећај.

* * *

Има тренутака, кад ми се чини да све знам — што је било, што ће бити, и, што јесте... Да сам све већ доживео, да сам у све тајне и све вештине Света упућен, ко зна како, ко зна од кога...

Али, кад би ме неко упитао, шта је то што знам, застао бих збуњен — не бих му умео рећи...

Међутим, постоје и они други тренуци... Тренуци, у којима ми се учини, да ништа не знам, да ништа нисам знао, да никад ништа нећу знати... Тада ми дође да се заплачем, да уништим себе... пожелим, напросто, да ме нема више. А, већ тренутак доцније, кажем себи: такав си био на почетку свих почетака, у праутроби, у једној материци пре овог и свих прошлих живота... Такав ћеш исто бити и, једном, на крају свих крајева: нем, преплашен и збуњен, пред бескрајним и вечним Незнањем...

* * *

Из ноћи у ноћ долази лепојка месечева лика...

У врту, под прозором, мирише оцвала липа. Пун месец изгрева и, сенке уснулих дрвета силазе низ пут...

Сестро Јасико! на брегу, пред нашом далеком кућом... Тиха је ноћ, и мека, а ја болујем...

Путник сам самотан, и уклет, сестро што дрхтуруиш!
Из ноћи у ноћ долази лепојка месечева лика...

* * *

Поодавно ми смета то претерано истицање **научности**, то ваздашње позивање на **науку**, на њезине "судове" и "мишљења". Ја знам да се под велом науке, данас, желе да прикрију и "прошверцују" многе неистине и лажи, и, да то свагдашње посезање за **научним чињеницама**, у крајњем, има за циљ само једно: да многе лепе истине — које су у нама и, у којима смо ми сами — карикира и омаловажи. Јер, напокон, у "компетентност" науке може се веровати једино онда кад није искључива, кад уважава дух и унутарње гласове истинских песника и уметника.

* * *

Завитлај собом, заиграј, заплеси у бескрају свих светова најчудеснију игру!

За тренутак заборави своју трошност и, замисли како си без почетка и краја, како у кружном протицању вечно одлазиш и враћаш се, вавек нов, вавек неизмењен...

Горе и доле, испред и иза, не постоји за тебе, нити има напретка и назатка, добитка и губитка... Све је само та демонска игра, тај магијски плес, док се у теби сједињују Бог и Сатана, Добро и Зло, Светло и Тама...

Завитлај собом, заиграј, заплеси у бескрају свих светова најчудеснију игру!

* * *

Кад докучиш оно што је унутра, спознаћеш и оно што је напољу.

Пут опречан овоме, не води истинском поимању.

* * *

Ја видим дрво. Кажем: ова оскоруша је прошлост. Она је будућност. Она је садашњост.

Кад кажем: "садашњост", ја мислим: све што је било, и све што ће бити, у овом дрвету се, баш сада дешава.

Потом, удахнем дах; док издишем, мислим: ја сам ово дрво. Кажем: ова оскоруша је моје унутарње биће.

Нема рођења, ни смрти. Нема добитка, ни губитка. Постоји само Једно. Једно је Све.

* * *

Лепо је, понекад, сањарити и ленствовати...

Седим на камену, између двају потока, утонуо у слатко сневашење и, усредсређен на дисање, и жуборење воде...

Одозго, са планинских врхова, дува благ вечерњи ветар. Шуморе крошње букава; трепере јасике. Дах свежише, диже се, распростире, запахњује...

Полако, све тише, тонем у сан-чудесног-буђења. Све видим, све чујем, а сневам...

ПОБЕДА
ОКТОБРА

* * *

Вода капље из камена. Узбуркава се језеро, а валови се пропињу уз обалу. Облаци се комешају над планином, гоњени западним ветром на исток, и источним ветром на запад. Потом се просипа пљусак, и бујице јуре у кланце и котлине, док ричу и махнитају горски потоци, у ноћи, без месеца... Затим, све почиње испочетка, и наставља се укруг... Вода је вода. Она је све. Одлази и, враћа се...

* * *

Тихо, широко, умукло поље, у сумрак...

Тамо где Сунце нагиње линији захода, између модрих облака, румени и сребрножути одблесци, бледе и, гасну...

Дрвета, у даљини... сетна, самотна... Само глас изнутра, далек, кроз столећа...